

blev desuden opdraget som en fornem Dame. Marconi lagde sig efter at føre et stort Hus, holdt 11 Tjenestefolk osv., Laura lærte at spille, synge, ride og hvad der ellers sømmer sig for en Dame af Stand, men det er ogsaa oplyst, at Marconi og hun i Tidsrummet fra 1855—76 for Cardinalens Regning have forbrugt et Beløb af over 2 Millioner Francs.

Ogsaa Lauras Ægteskab kan anføres som et Bevis, der taler til Fordel for hende. Der fortælles af Cardinalens gamle Hushovmester, som i henved 40 Aar havde været i dennes Tjeneste, at Marconi en Dag kom ud af Cardinalens Værelse med en rød Kind og beklagede sig til ham over, at Cardinalen havde givet hende et Ørefigen, fordi hun vilde gifte Laura bort! Antonelli havde selv bestemt et Parti for hende, og ved hans Indflydelse blev Laura gift med Grev Lambertini, der skal nedstamme fra Pave Benedict XIV. og tilhøre en af Italiens ældste og fornemste Adelsfamilier. Uheldigvis ledsagedes denne Forbindelse ikke af en tilsvarende Rigdom, og Grevinde Lambertini og hendes Ægtefælle siges at skulle have meget god Brug for den Formue, Cardinalen har efterladt sig.

Der er endnu et Vidne i denne Sag, som ikke er bleven berørt, men hvis Vidnesbyrd vilde være af afgørende Betydning. Det er Grevinde Lambertinis rette Moder; men af let forklarlige Grunde ønsker Datteren kun i yderste Nødstilfælde at kalde hende til hjælp. Hun skal efter Sigende være en meget smuk engelsk Dame af fornem Familie, der nu er gift i sit Fødeland og har flere Børn. Hvis det gjøres nødvendigt, skal hun imidlertid være villig til at træde frem og vidne til Fordel for Datteren.

Den 11te November vil Sagen blive paakjendt af de romerske Domstole. Der har gaaet Rygter om, at den forinden vilde blive ordnet i Mindelighed, men dette er næppe sandsynligt efter den Maade, hvorpaa Cardinalens Brødre ere optraadte under de tidligere Forsøg herpaa. Afgjørelsen imødeses med megen Spænding, og Grevindens sympathetiske Personlighed har vakt en levende Deltagelse for hendes Skjæbne.

Herresædet Benzon.

Naar man i nogen Tid har opholdt sig i Grenaa — denne lille venlige By, hvis Navn dog uvilkaarligt lokker et Smil paa vore Læber ved Mindet om Phisters ypperlige Spil som Klokke Link i »Nei«, der saa at sige har gjort Grenaa populair — og man der først ret har set sig mæt paa den flade, ensformige Egn, vil en Tour, en smuk Sommormorgen, en god Milsvei nordpaa virke forfriskende og overraskende, idet man pludselig befinder sig mellem frodige Marker og prægtige Bøndergaarde, hvor Storken, vor ægyptiske Ven, har Rede paa hvert Tag. Det er det skønne, gæstmilde Gjerrild, ved Bugten af samme Navn, der ligger for os, og bagved det titter frem mellem mægtige Skove det prægtige gamle Herresæde, hvortil Byen hører og hvis Billede vi idag bringe vore Læsere.

Herresædet Benzon, der nu eies af Hofjægermester Benzon, hed forhen Sostrup, senere Scheel, som Hovedsædet i Grevskabet Scheel. Hovedgaarden, der efter en Indskrift paa en Sten i Muren er begyndt af Jacob Seefeldt til Visborggaard i 1599 og fuldført af hans Enke Sofie Bille 1606, bestaar af en stor Mellemfløi og to mindre Sidefløie, alle paa tre Etager foruden Kjælder og opførte af røde Sten, samt to smaa ottekantede Taarne inde i Gaarden og to firkantede Udbygninger eller Karnapper udvendig, forsynede med Vindeltrapper. Midt igjennem Mellemfløien fører en smuk Port, der udvendig er prydet med krigerske Figurer og Attributer, samt smukke Forziringer af Sandsten. Gaarden er mod Nordvest, Vest og Syd omgivet af betydelige Skove. Sostrup nævnes første Gang 1428, da det tilhørte Fru Christine, Enke efter Ridder Svend Udsen; dog synes flere Familier allerede da at have været lodtagne deri. Fru Christine arvedes af sin Datter Fru Gjertrud Svendsdatter, som først var gift med Jens Kaas til Kaas, derefter med Ridder Niels Munk til Brusgaard; hun af sin Søn Anders Nielsen Munk, og denne af Datteren Gjertrud Munk, gift med Jens Hvas til Kaas i Salling, Landsdommer i Nørre-Jylland, som ved dette Giftermaal blev Med-eier af Sostrup, medens Gyldenstjerne og Flere paa samme Tid havde Part i denne Gaard. Jens Hvas er bekjendt af sin ulykkelige Skjæbne under Borgerkrigen 1534—36; efterat Bønderne havde brændt hans Gaard Kaas, fulgte han nedtvungen Skipper Clement, og da han blev greben med Vaaben i Hænde, blev han dømt som Landsforræder og henrettet i Viborg tilligemed Oprørets øvrige Hovedinger 1536, dog lod Kongen hans Enke og efter hende begge Sønnerne, Jost og Christen Hvas, beholde hans Gods.

Men i Aaret 1571, da Jens Hvas' Slægt var uddød og Gaarden var kommet til Fru Hilleborg Lykke, gift med Jørgen Gundesen, fremkom Kong Frederik II. med Fordring paa alt Jens Hvas' Gods, fordi han havde ført Avindskjold imod Kongen og Riget og derved forbrudt sin Jord og »Haffne« (Eiendom), og Dommen faldt ud til Fordel for Kongen, som saaledes ganske uventet blev Eier af Sostrup. Dette blev imidlertid ikke længe efter solgt eller borthyttet til Rigsraad Jacob Seefeldt til Visborggaard og Skjervad († 1599). Ved hans Enkes Død 1608 tilfaldt baade Sostrup og Skjervad deres Søn Hans Seefeldt, der dog allerede i sit 19de Aar skal have bortspillet dem begge to under Krigen med Sverig 1612 til Jørgen Skeel til Sostrup, Skjervad, Gammel-Estrup, Ulstrup, Hegnet og Hvidkilde, der var Rigsraad og Marsk, Ridder af den væbnede Arm, Befalingsmand paa Kalø og Vestervig Kloster og med Rette, ligesom Sønnen Christen Skeel kaldtes »den rige Skeel« af de mange Godser, som de bragte til Familien; han døde 1631, og da hans ældste Søn Axel Skeel, der arvede Sostrup, allerede døde i en ung Alder 1637, og Moderen Fru Jytte Brok 1640, tilfaldt alle Godserne den eneste efterlevende Søn Christen, der ved sit Giftermaal forøgede dem med endnu flere, saa at han ved sin Død 1688 efterlod en uhyre Formue, hvoraf den største Del tilfaldt Sønnen, Kammerjunker Jørgen Skeel, død 1695. Dennes Søn Christen Skeel, siden Kammerherre og Oberst, oprettede 1ste October 1725 af de fire Hovedgaarde, Sostrup, fra den Tid kaldet Scheel, Skjervad, Ørbækgaard og Skjern, Grevskabet Scheel, ligesom hans Moder allerede 1697 havde oprettet Estrup til et Stamhus; han eiede desuden Ulstrup, Hemmestrup, Viskum og Østergaard, ialt 5371 Tdr. Htk., samt 22 Kirker med Kaldsret, og Birkeret til sine fleste Gaarde. Men disse umaadelige Eiendomme forbleve ikke længe samlede paa en Haand. Grev Christen Scheel døde 1731; de to næste Besiddere, hans Søn Geheimeraad, Overstaldmester og Elefantridder Grev Jørgen Scheel († 1786) og dennes Sønsøn af samme Navn, der var Kammerherre og Oberstlieutenant († 1825), vare slette Oekonomer, som efterhaanden afhændede ovennævnte Hovedgaarde, der ikke hørte til Grevskabet, og senere gik ogsaa dette tabt, saa at af Familiens forhen saa store Besiddelser kun Stamhuset Estrup blev tilbage. Regeringen lod 1823 Grevskabet stille til Auction for resterende Skatter og tilslaa sig det; den beholdt det til 1829, da de til samme hørende Godser, med Undtagelse af Skjern, bleve solgte til Ritmester Jacob v. Benzon, som med kongelig Bevilling af 25de September s. A. oprettede et Stamhus deraf under Navn af Benzon, hvortil det nu omdøbtes. Til at administrere og arrangere dette Stamhuses Affairer maatte der imidlertid 1839 nedsettes en Commission, som bortsolgte Skjervad, Ørbækgaard, Steensmark og Debildhede, samt en Mængde Tiender og Bøndergods.

Ritmester Benzon døde det næste Aar, og Stamhuset tilfaldt hans Søn, den nuværende Besidder, Hofjægermester E. Benzon, en ivrig Idrætsmand, der i sin lille Lystkutter frygtløs vover sig ud paa det store Ocean til de fjerneste Egne.

Paa Herregaarden findes en sjælden smuk Samling af Dyrehorn, maaske den eneste i sit Slags i Danmark, smagfuldt ordnede og opstillede i Gangen; den forevises beredvilligt de Besøgende.

En Barselstue i Spanien.

Sesaa, min Hjærte! Her har I os nu igjen! ... Befindendet stadig godt? ... glæder mig ubeskriveligt! I ser paa min Ære ud som en femtenaarig Señorita! Tillader I, jeg kysser Jer ... Alt gik fortraffeligt i Kirken: vort kjære Barn skreg som en Hedning og slog endog til Señor Cura ... det skal være gode Tegn, siger den aragonesiske Amme; den værdige Guds Mand lod sig dog ei forstyrre; han gjorde sine Sager nydeligt, som han jo altid gjør. Han er fulgt med hjem og staar derhenne ... længst tilbage ... og fortæller nok Señor Don Basilio og Señorita Inés Slutningen paa en høist pikant Historie, som nys skal være hændet her i Hovedstaden, og som han ogsaa har fortalt mig idag lige før Daaben ... nei, ikke nu, min Hjærte! den vil komme Jer for meget at le ... men en anden Gang ... snart. — Hvem det er, der staar foran? Ih! kjender I dem ikke? Det er jo vor gode Ven Pablo Patricio, Capitain i vor allernaadigste Konges Flaade, og hans Hustru, den skønne Eugenia, staar til Høire for ham ... I maa tro, hun vilde gjerne være i Jert Sted! To Aar gift og endnu intet Barn! ... til Venstre for Pablo staar Señorita Maria fra Escorial ... hun ser ud, som om hun glædede sig i sit stille Sind over Pablos

og Eugenias barnløse Ægteskab ... man paastaar, hun var indtaget i Pablo — men tys! Ikke mine Ord igjen! Se, hvor Barnet smiler venligt til vor gode Læge ... men jeg ser, at Tjenerne alt have dækket ... mine Damer og Herrer! En lille Forfriskning ...

E. R. N.

Brev til Maja.

Kjære Maja!

Her har Du mig! Goddag min søde Pige! Du kjæder Dig da rædsomt paa din lille Ø, kan jeg tænke? Ja! Hvor kunde din Mand ogsaa finde paa at tage over paa saadan et Sted, det maa jeg sige har jeg aldrig kunnet begribe. Og saa ligge og kurere paa de simple Mennesker, der ikke lever af andet end Fisk, ja det er ved Gud i Himlen ogsaa sandt! Føi, det maa jo være rædsomt for Dig, som har levet saadan et konfertabelt Liv heri Kjøbenhavn. Men trøst Dig, kjære Maja, det bliver vel bedre engang, og da Du altid har vaaren min egen søde Maja, skal jeg gjerne se at opmuntre Dig lidt engang imellem, naar jeg faar Tid, og holde Dig asjur med Begivenhederne herovre fra dit eget Kjøbenhavn. Ja Gud dog! Hvor Kjøbenhavn er guddommelig deilig, sikken en By, naar man bare havde Penge nok, for dem maa der da til, naar man skal more sig. Der er ikke mange Fornøielser, som man har gratis, uden da at gaa paa Gaden eller op i Rigsdagen. Og ved Du hvad min Pige, med Rigsdagen er det smaat iaar og det tør jeg nok sige, det bare Vand, imod ifjor. Iaar er der jo saa godt som slet Ingen, der snakker deroppe. — Jesses, naar jeg tænker paa Berg ifjor, sikken et Jærn, og hør ham saa i Aar, ja det skal man da blive fri for; til Dato har han været ligesom den Umælende man ikke maa binde Munden paa, mens han tærsker, om man saa maa sige, for han er da ikke begyndt endnu. Nu vil jeg nok sige, at der kan være noget i hvad Budet sagde deroppe til Caroline forleden Dag, at Berg havde ondt i Halsen, den Stakkel, og saa ser jeg ogsaa helst han sparer sig til vi bliver færdig med Confirmationerne. Saa kommer nok ogsaa Zahle, for ham vil jeg ikke undvære for 1 $\frac{1}{2}$, men derfor maa Du da ikke tro, at jeg holder af de Stjernebilleder, som P. Hansen laver i »Nær og Fjern«, eller hvem det nu er, for ham tror jeg da rigtignok ikke det er. Tænk Dig Maja, at kalde Zahle en Hale, føi, det er jo værre end Davinismen, der vil gjøre os til Abekatte. — Det kan nok være at de er morsomme, det siger man jo, men jeg holder ikke af at man saadanne trævler Folk op, og hvad nytter det til, maa jeg spørge, det forandrer strax deres hele Natur og Væsen — ligesom Prokurator Jespersen, da han kom i Punch med sin gamle Hat, saa gik han strax hen og købte sig en ny saa jeg nær ikke havde kjendt ham igjen. — Du kan ellers tro, at det gaar rask med Festiviteterne i denne Tid, den ene ovenpaa den anden, men mest med Confirmationer. Den sidste Confirmation vi var til, var henrivende, den stod paa Skydebanen, men lige paa et hængende Haar havde vi nær ikke kommet med. Ja, Dig kan jeg jo gjerne fortælle Historien til, rædsom grinagtig, men dog paa sine Steder pinibel baade for min Mand og mig. Ser Du, om Fredagen som Gildet skulde staa om Søndagen kommer Frederiksen hjem uden Paryk. Du kan ikke tro, hvor han saa ser rædsom ud, og han har kun en Paryk. Hvad var der nu at gjøre andet end i en Fart at faa en anden Paryk? — Men det vilde han ikke, han havde mistet den hos Barberen, hvor den faldt af, da han blev barberet, og saa paastod han, at han havde puttet den ned i sin Overfrakke, som hang paa Knagen, men da han tog den paa, var den borte. Det var for dyrt strax at købe en ny, sagde han, og det var dog bare en Plade, ingen hel Paryk, men han sagde, at Confirmationerne iaar havde kostet ham mange Presenter, saa han vilde ikke sætte sig i flere Bekostninger for de 6—8 Retter Mad, og saadan en hel Del Snak. Ser Du, min Pige, Sagen var den, at han troede ikke, der blev spillet Kort, men anfæng en ny Paryk maatte han dog købe sig engang, saa det var bare Vrøvl. Den kommer nok, sagde han, og jeg ærgrede mig grueligt over hans Stridighed, for hvor skulde den komme fra? Caroline, den Sjæl, var naturligvis gruelig tilmode. Der skulde danses om Aftenen, naar Præsten havde holdt Talen og var gaaet. Jeg maa sige Dig, Maja, at jeg var ogsaa rædsom kjed af det, paa den Maade havde vi smit vor Present bort til ingen Nytte.

Men tænk Dig min Forbauselse, da Caroline næste Dag læser i Telegrafens følgende Avertissement: »Dersom den Herre, som var saa behagelig at putte sin Paryk i min Frakkelomme, som hang paa Væggen hos Barberen, ikke melder sig snarest